

[Kirkeministeren]

med en lidt skarp bemærkning om et brud på nogle vaner – som også blev gentaget, så vidt jeg husker af fru Hanne Thanning Jacobsen – om et brud på en skik om at komme hele vejen rundt for forslaget fremsættelse. Jeg beklager. Jeg synes, at vi har haft så mange, gode, nære og uformelle kontakter i løbet af det sidste års tid, at jeg faktisk ikke har følt, at behovet var der. Jeg undskylder, hvis jeg har undladt noget ganske vist ikke formaliseret, men dog så traditionsbestemt, at det måske burde have været gjort, for jeg kan bestemt bekræfte, at det er regeringens hensigt at undgå, at der går banal partipolitik i kirkepolitikken. Det er bestemt vores hensigt at søge en så bred enighed og bred opbakning som muligt bag disse ændringer af den folkekirkelige lovgivning, som er foreslået her.

Så skal jeg prøve at komme ind på nogle af de enkelte eksempler, der har været nævnt, specielt diskussionen om præsternes stemmeret. Det er jo en debat, som virkelig har engageret mange mennesker. Den har forbindelse med kirkesyn, den har forbindelse med menighedssyn, og den har forbindelse med folkekirkelig tradition.

Jeg er ganske enig med fru Hanne Thanning Jacobsen og andre, der har sagt, at præsten jo ikke er en ganske almindelig funktionær, men at der er tale om en særlig stilling. Præsten er for det første en af de få kategorier af offentligt ansatte, der vitterlig er valgt. Der sker en afstemning i menighedsrådet, der er tale om et valg på grundlag af kirkelige holdninger i menigheden, det, som man kalder menighedens kaldelse af sin præst.

Jeg vil godt indrømme, at da denne debat startede, var jeg selv i tvivl i spørgsmålet om præsternes stemmeret, men netop af hensyn til at holde fast i forkynderembedets uafhængighed af lægfolkets repræsentation i form af de valgte menighedsrådsmedlemmer blev jeg overbevist om, at det var rigtigt at fjerne præsternes stemmeret. Men jeg kunne også konstatere under denne brede folkelige debat, at modstanden var så stor, at det ville blive betragtet som et overgreb, hvis man gennemførte det.

Regeringen var enig om, at det var vigtigere at fastholde præsternes udelte engagement i arbejdet end at få gennemført kravet, og jeg har også gjort en personlig erfaring. I et kirke-

ligt møde kunne jeg konstatere, at en meget fremtrædende person inden for kirken brugte 3 kvarter på at argumentere for at fastholde stemmeretten på nøjagtig de samme præmisser, som jeg havde brugt for at fjerne den, og så var mit ræsonnement, at vi mangler nogle års folkelige samtaler, før vi finder ud af, hvad vi egentlig skal. Og kan forslaget være med til at opretholde disse samtaler, synes jeg, at det er godt.

Specielt angående disse indskrænkninger af stemmeretten mener jeg, det må være rimeligt, at det kun er de fastansatte præster, der har stemmeret. Stemmeretten for præsterne begrundes jo netop med deres særlige stilling i menigheden og ikke med en eller anden form for større eller mindre matematisk retfærdighed, og derfor må det også være rimeligt, at stillingen har en fast og varig karakter, før der bliver tale om stemmeret. Det er argumentet for indskrænkningen af antallet af præster, der har stemmeret.

Den anden begrænsning drejer sig om sagsområderne. Det er jo indlysende, at præsterne ikke som hidtil skal deltage i afstemningen om sager, der direkte vedrører deres egne vilkår, præstegårdens indretning og lignende ting. Det er der ikke noget nyt i. Vi foreslår også, at stemmeretten fjernes ved afstemninger i sager om sogneinddeling, herunder oprettelse af nye sogne og kirke-distrikter. De får jo en direkte indflydelse på præstens arbejdsvilkår og arbejdsområde, og de indebærer tit meget vidtrækkende økonomiske dispositioner, der meget typisk også kan være hovedemnet for et menighedsrådsvalg, hvor det vel vil være rimeligt at lade valgresultaterne slå igennem i fuldt omfang.

Endelig synes jeg, at der har været en meget klar misforståelse – også hos nogle af de blade, der har skrevet om sagen – med hensyn til præsternes stemmeret i de sager, der er omfattet af § 38. Der er endog nogle, der har skrevet, at det dog er underligt, for det har jo netop noget med præstens forkynderembede at gøre, liturgien m.v. Men det skal netop ses i sammenhæng med § 38, for udgangspunktet i § 38 er jo, at det er præsten, der skal have menighedsrådets samtykke, og det vil sige, at han er den ene part i sagen. Man kan med en vis ret sige, at han sidder på 50 pct. af stemmerne i forvejen. Det er præsten, der kommer med forslag